

Capella de la Mare de Desemparats

L'Air Bag va ser la salvació de la xofe

Víctimes: arbre, farola i jo, si hi hagués estat

Passeig abans, ara és per a tot. 3 hores atrapat

esteve@roure.cat

24/09/2019 nº 149

PARAFRASEJANT

La pesca i la caça

De molt jove alguna vegada havia anat amb en Francesc Hortalà, i la família de la que llavors era la seva xicota, a passar un dia de festa vora del riu en algun paratge prou atractiu dels voltants d'Olot, com sovint feien ells. Penso que se'n deia El Serrat i era prop de La Canya, en aquell indret de la riera hi havia una petita resclosa. Un dia vaig provar de pescar i un parell de peixets minúsculs, penso que per equivocació, s'agafaren al meu ham.

Em vaig engrescar i la propera vegada la pesca va ser amb tots els estris de pescar que m'havia comprat. Com que no va picar ni un peix, els estris se'n varen anar riu avall. La pesca no feia per mi, quan venia l'hora de treure l'ham de la boca del peix tenia remordiments de consciència, ha de ser terriblement dolorós. Tot plegat per tornar els peixos al riu, atès que no són gaire comestibles; això sí, passar-s'ho bé turmentant els animalons sembla que sigui ben natural i fins i tot ben vist.

El mateix amic em va engrescar per anar a caçar ocells amb la seva escopeta, un 12 petit d'un canó, em penso que en deien. No sé per quin motiu abans havíem de carregar els cartutxos, si era perquè escassejaven, era costum o perquè era més barat. No hi havia manera de tocar cap ocell, fins que en apuntar un pobre pardal amb l'escopeta completament vertical, el vaig "abatre". Cap satisfacció. Més aviat em vaig sentir com un petit criminal, i no em va saber greu pensar que el dia anterior havia carregat els cartutxos malament, ja que solament tocava el blanc amb l'escopeta en vertical.

No comprenc com es pot tenir tanta afecció a la caça i menys que sigui simplement pel gust de matar. Recordo un amic que em deia que abans, en un dia de festa, la mestressa d'una pagesia deia al marit:

- Si anessis a caçar un conill avui faria arròs.

El marit agafava l'escopeta i al cap de poca estona tornava amb el conill. O sigui, es matava el conill per viure, no pel plaer de matar i presumir de punteria.

Quan sento explicar a aquests caçadors que van a grans caceres, organitzades amb tota mena de mitjans moderns i sofisticats, penso que el seu principal mòbil és poder-ne presumir explicant a amics i coneguts les seves aventures en caceres o safaris, i a més, exhibeixen ufanosos les col·leccions dels seus trofeus. Em deien que un d'aquests caçadors té un crani de tigre al seu despatx i en presumeix quan té visites prou importants.

A aquests que els agraden les emocions fortes, segons ells, jo els proposaria més emoció encara: els vestiria amb un *taparrabos* i els donaria un punyal com el d'en Tarzan i els engegaria al bell mig d'una selva i els diria: Apa, a veure quants tigres ens portaràs, t'asseguro que ho celebrarem com et mereixeràs, t'esperarem aquí .